

Inhoud

Voorwoord	7
De Vogelboom	9
Merel en Merijn	14
Wintergasten	24
Nog meer gasten	31
Pikorde	35
Winterkoning	41
Zahra en Simon	45
Teun en Tina	59
Fayza en Farouk	64
Mussenpotten	74
Meis en Mees	79
Eksters in de tuin	87
Verhuizen	94
Wie is wie?	97
Vogelbescherming	98

Uitgevlogen

Er waren bijna veertien dagen verstreken, tijd om uit te vliegen. Merel en Merijn werden nerveus, de mevrouw werd ook onrustig. Ze kwam steeds vaker even kijken of de jongen nog in het nest zaten. Merijn kon er niet meer tegen. Hij had haar bezoekjes al die tijd goed gevonden, maar nu de kinderen bijna zouden uitvliegen, raakte hij een beetje in paniek. Hoe kon hij ze alle vier tegelijk in de gaten houden als ze hun eerste vlieglessen namen?

De mevrouw moest weg. Hij maakte een snerpend geluid en dook vanaf het dak naar beneden, recht op het hoofd van de mevrouw af. Hij wilde haar geen pijn doen, maar wel laten schrikken. Zijn vleugel sloeg tegen haar hoofd, terwijl hij doorgvloog naar de Vogelboom. Ze schrok, dook in elkaar en keek waar hij gebleven was. Merijn zat klaar voor de volgende aanval. Ze moest naar binnen, de tuin was nu voor zijn kinderen. Verdorie, ze ging niet naar binnen, maar ze ging in haar tuinstoel zitten. Nee, dat kon niet, dat mocht niet.

Als de kleintjes uitvlogen, konden ze schrikken van de mevrouw in de stoel, ze moest echt naar binnen. Weer dook hij omlaag en sloeg met een vleugel tegen haar arm, die ze beschermend om haar hoofd had geslagen.

Nu had ze het begrepen en mopperend ging ze naar binnen: 'Wat was dat nou, als dank voor het oppassen?'

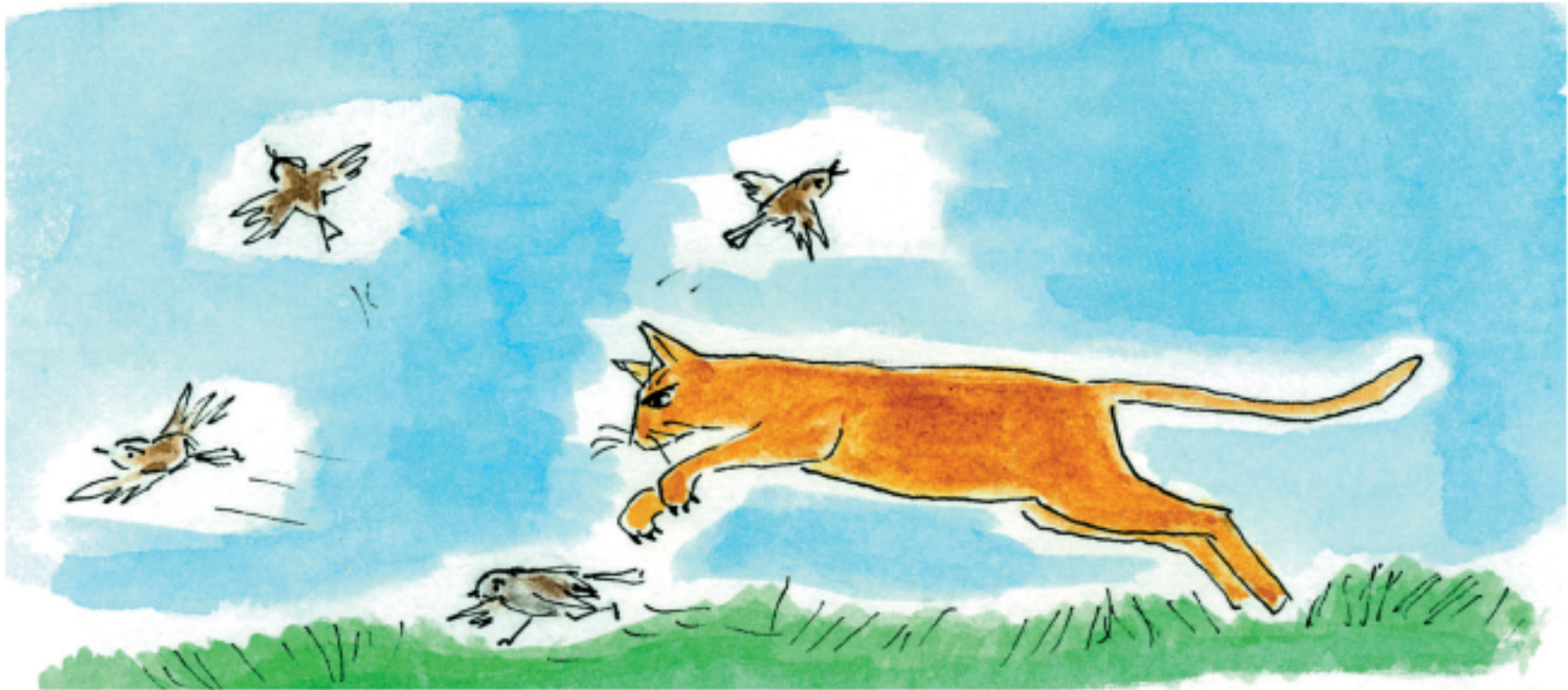
Met een kop thee voor de schrik zat ze voor het raam en keek naar de vogels. Het was koud en het begon te regenen.

'Kunnen we ze niet nog een nachtje langer onder de vleugels houden, Merel?' vroeg Merijn. 'Misschien is het morgen beter vliegweer.'

'Dat probeer ik ook, Merijn, maar ze duwen mij omhoog, ze willen er nu uit.'

Bijna tuimelde ze van het nest, want de kleintjes duwden haar gewoon weg. Ze waren er klaar voor, weer of geen weer, ze wilden vandaag nog uitvliegen.

De vogels stoven alle kanten op: in de boom, in de heg, het dak op, weg, weg. Het mooie mannetje werd ontzettend boos op de kat. Hij wist niet of de kat een van zijn kinderen te pakken had, dat kon hem ook niets schelen. Luid schetterend viel hij aan, landde in de nek van de kat, klemde zijn pootjes om de halsband en pikte net zo lang op zijn kop, totdat de kat het kleine vogeltje losliet en de tuin uit vluchtte. Het verenbolletje lag doodstil op de grond... Van wie was dit kind? Niet van het mooie mannetje, dat trillend van de schrik naast het beestje zat. Het duurde even voordat de ouders van het kleintje hun kind herkenden. Voorzichtig kwamen ze dichterbij en maakten zachte geluidjes. Dat hielp, de oogjes gingen open en verschrikt keek het musje om zich heen. Het schudde zijn veertjes en probeerde op zijn pootjes te gaan staan.

Alles leek in orde, 'au,' nee, toch niet. Zijn linkerpootje deed pijn. 'We moeten hier niet blijven zitten,' zei het mooie mannetje. 'Straks komt de kat terug en dan is deze kleine echt verloren.' Hij had gelijk. 'Kun je naar het nest vliegen?' vroeg zijn bezorgde vader. 'Doe het snel, dan kun je daar uitrusten. Volgens mij komt het wel goed met dat pootje.'

De kleine mus vloog naar het nest.

